

Forfatter: Gierlew, Andreas Christian

Titel: BREV TIL: von Irgens-Bergh, Mathias Friis FRA: Gierlew, Andreas Christian (1824-01-30/1824-01-31)

Citation: Gierlew, Andreas Christian: "BREV TIL: von Irgens-Bergh, Mathias Friis FRA: Gierlew, Andreas Christian (1824-01-30/1824-01-31)", i *Breve fra Danske og Norske, især i Tiden nærmest efter Adskillelsen*, Gyldendalske Boghandel, s. 121. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001990951-000-shoot-L0019909510000069.pdf> (tilgået 13. juli 2024)

Anvendt udgave: Breve fra Danske og Norske, især i Tiden nærmest efter Adskillelsen

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Kjøbenhavn den 30—31 Januar 1824.

— — Først om den ædle Lidende. Fra den Tid af, at hun modtog Nogen uden de allernærmeste Slægtninge og et Par as de fremmede Damer, Nicolay, Foster og Erumbrughes, saae jeg og seer jeg hende endnu for det meste to Gange daglig, da hun strax bad mig see hende om Aftenen, hvortil kun yderst Faa medtages. Forresten bærer hun sit uendelige Tab med al den Sjelskrast og med den s. 122høie Gudhengivenhed, som man kunde vente af hende. En saare kjær Løn for det latinske Vers, som jeg skrev til R.s Minde, og som jeg lod indrykke uden Navn, var det, at det saa ganske var efter hendes Hjerte, og at Herholdt, som oversatte hende det, havde sagt, at det kom fra den Mands Hjerte, som havde skrevet det; hun spurgte mig, om jeg ei kjendte Forfatteren, og fattede øieblikkelig, at jeg var det, skjønt mit Svar var intetsigende; hun takkede mig med Taarer, og jeg saae, at det var hende kjær, at jeg var det. Jeg har givet hende en Afskrift med en fransk Oversættelse deraf. Kongen har bestemt hende 2,600 Rbd. rede Sølv i Pension og af Godserne, siger man, skal hun have 3000 Rbd. r. S. med Rettighed til at beboe Ryegaard og nyde der alle agrémens. Hun er, saavidt jeg veed, gaaet fra Arv og Gjæld; man regner denne til c. 30,000 Rb., om den endnu kan vides. Men den Afdødes Velgjørenhed, som nu hele Verden rosende beundrer, saavelsom hans ubestikkelige Retsind og Dannishev, hans aabne frie, ægte patriotiske Selvstændighed, som Enhver rørt nu erkjender, faa Nidinger undtagne, som næsten lønlig fryde sig og skumle over den Ædle, de frygtede eller som fordunklede dem, medens han levede, dette vil dække hans Minde med Hæder, og den strænge Indskrænkning, som hun taler om i Forhold til sine Indtægter — hun vil boe til 200 Sp. årlig, ingen Equipage holde, ingen Kammerjomfrue osv. — lader mig formode, deels at hun vil vedblive, at gjøre vel mod Familien, deels afbetale den muelige Gjæld, der, efterat Alt er gjort i Penge, endnu kan blive tilbage; thi begge Dele er ganske i hendes Aand. Med Blomes Valg er hun meget vel tilfreds, og har forsikret mig, at han vil handle ganske i R.s Aand og ei glemme hans Venner. Skade, at han dog er en Holstener. Ogsaa har man anvendt Sagnet om en Ducat, vexlet i Smaapenge, om de 4 Nuller — 2 Ottoer og de to Dve'r eller, som man ogsaa har sagt, O! Vee, O! Vee! Oh OA; om 4 Oxer for en god Hest — et holsteensk s. 123Ordsprog, men det er Verdens Gang. Corps dipl. har sørget over R., som over en Fader, ophævet alle Selskaber osv., Prinds Christian afsagt sin Concert, der først 14 Dage efter Mandens Død sandt Sted, hvorpaa Assembléerne atter begyndte. Blandt Folket selv hersker samme Stemning, saavidt jeg har kunnet erfare; trods de ulykkelige Tider og Tildragelser, hvortil den ædle maatte laane sit Navn, er det hædret og elsket, og hans Minde omstraaler den Redeliges og Dydiges hele uddødelige Hæder. Prinds Christian og alle de øvrige Prindser, Corps diplomatique. Statsministrene fulgte ham til sin Grav; han er bisat i Petri Kirkes Kapel for derfra at føres til Rygaard, hvor han vil hvile uden prunkende Minde mellem sine Bønder, der velsigne hans Minde i Taarer. Jeg sender Dem efter hendes Ønske Mynsters Tale, oversat as Manthey. Jeg troer, det er Broderens Plan at komme herved for at ende sine Dage, men valgt til Præsident for Storthinget vil han endnu ei kunne gjøre sig fri, som hun saae inderlig ønsker. Deres private Brev til R. er i Kongens Høænder, som alle private Breve til R., der indløb med Depescherne fra de diplomatiske Agenter; jeg haaber, der er Intet deri, som kan bære Dem ubehageligt. Grev Schimmelmänn est accablé du portefeuille ! Troer De, jeg har kunnet faae ham i Tale ester den Tid! Arme gamle Mand!

— — Samme Øieblik, Rosenkrantz døde, saae Dronniugen ham i fuld Gala staae smilende rask for hendes Seng. Hun sov ei mere og erfarede om Morgenen tidlig, at han netop i samme Øieblik var gaaet heden. Fru R. har sagt mig det, som fortalt af Dronningen selv.